

tion af 13 pCt. af vore Kvægbesætninger, og selv om Høstudsigterne er ringe og Beholdningerne er ringe imod i Fjor, saa er Forholdet dog det, at de fleste Landbrugere ikke havde Mulighed for før sidste Høst at importere eller indkøbe Kraftfoder, men kun maatte fodre med de Produkter, man avlede paa Jorden, med Raaprodukter og Grovfoder.

Det ærede Medlem fra Sæby skylder stadig den højtærede Indenrigsminister Svar paa, hvilken Produktion man indenfor den nuværende Situation snarere burde reducere end Svineproduktionen. Forholdet er det, at i det sidste Høstaar har det været Kvægbruget, der har kunnet udnytte og omsætte det Grovfoder, vi gennem Roerne og andet Foder har haft, og udnytte det paa en saadan Maade, at vi dels har kunnet holde denne Produktionsgren oppe og dels har kunnet udnytte Varene paa bedste Maade, hvad Svineproduktionen ikke var i Stand til i ret stor Udstrækning.

Det ærede Medlem gjorde nogle Bemærkninger om Berettigelsen til at tale med paa Husmændenes Vegne og mente, at Husmandsorganisationerne ved deres Holdning forvirrede Begreberne hos andre, og det ærede Medlem talte blandt andet ogsaa om min store Indflydelse. Dette betragter jeg ganske vist som en Anerkendelse fra det ærede Medlems Side, men jeg kan desværre ikke afgive noget deraf til det ærede Medlem, fordi jeg er bange for, at han vilde bruge den paa en daarlig Maade. Jeg vil gøre opmærksom paa, at det, vi indenfor Husmandsorganisationen Gang efter Gang har ment var det rigtige, var det, at vi skulde føre en Politik her i Danmark, som gav rimelige Produktionsforhold for det danske Landbrug, for saa vidt det overhovedet efter Forholdene var muligt. Det var umuligt, det var vi klare over, under de nuværende Forhold at afbøde Slag i Retning af Formindskelse af Produktionen, kommende ude fra. Man maatte medvirke ved alle Lejligheder saa godt som muligt, men vi kunde efter hele den Stilling, som denne Organisation har, ikke være med til at føre en ensidig Landbrugspolitik, hvis egentlige og væsentligste Opgave var den at drive Prisniveauet saa højt op som muligt. Vi har altid haft den Anskuelse, at det vilde baade det danske Landbrug bedst, naar man, som jeg sagde før, ikke førte en Landbrugspolitik paa kort Sigt. Den, der vil det danske Landbrugs Vel i det lange Løb, maa ogsaa tage Hensyn til, hvilke Forhold der skabes for Fremtidens Landbrug at

arbejde under, og jeg er mellem dem, der tror, at neppe noget Erhverv vil have behov at se med større Bekymring paa Virkningerne i Fremtiden af de Vilkaar, Krigen har skabt for os, end netop det danske Landbrug. Jeg skammer mig slet ikke ved at sige, at jeg som Politiker og Landmand har haft lige saa stor, ja endnu større Interesse for at gøre det muligt for kommende Slægters Landmænd at eksistere ved deres Arbejdsfortjeneste, end jeg har haft for at skaffe de nuværende Indehavere den størst mulige Profit, i Særdeleshed naar derved fremkaldes en Tilstand, hvis Virkning var denne, at man fra en Side stadig holdt paa, at den store Landbruger sad i Agestolen og tjente 100 Kr. og spændte Husmanden for Vognen for at tjene 1 Kr. Den Landbrugspolitik er ikke god i det lange Løb, og naar derfor det ærede Medlem nævner, at jeg har været det danske Landbrug en dyr Mand, vil jeg gerne trøste det ærede Medlem med, at vi jo ikke kan gøre Regnskabet op endnu, men maaske vil det vise sig om en 10—15 Aar, hvem der har været det danske Landbrug den dyreste Mand under de nuværende Vilkaar. Jeg er blandt dem, der mener, at de, der skal skrive under paa Regnskabet om 10—15 Aar, kunde gerne faa den Anskuelse, at Niels Frederiksen havde været det danske Landbrug en bedre Mand end det ærede Medlem fra Sæby. (*Klaus Bernsten*: Det være sagt i al Beskedenhed!). Det ærede Medlem fra Assens siger, at det maa være sagt i Beskedenhed. Det kan være, at det ikke var særlig beskedent, men jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at hvis man som Politiker af Beskedenhedshensyn ikke vilde handle ud fra, hvad man fandt rigtigt, var Beskedenheden for stærkt udviklet, jeg tror i hvert Fald stærkere, end den er til Stede hos det ærede Medlem.

Det ærede Medlem fra Sæby har anført en Udtalelse af mig. Han brugte den Vending, at det kunde efter min Bemærkning næsten se ud, som om dette, at det danske Landbrug har betalt 20 Mill. Kr. i Afgift i de to Aar, der er gaaet, var til Gavn for det danske Landbrug for Tiden. En saadan Udtalelse har jeg aldrig brugt, og jeg har heller ikke udtalt noget, der kunde forstaas saadan. Saa kom det ærede Medlem med en Vittighed, som blev anvendt om saadanne Udtalelser i Jylland. Min Udtalelse gik ud paa dette: en saadan Afgift virker ikke til alle Tider som en Særbeskatning for hele det danske Landbrug, men den kan i visse Perioder, saaledes